

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-276/13 Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-465/16 P)

(2016/C 402/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, N. Tuominen, adwokat)

Druga strona postępowania: Growth Energy, Renewable Fuels Association, Komisja Europejska, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r., doręczonego Radzie w dniu 10 czerwca 2016 r., w sprawie T-276/13, Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada Unii Europejskiej;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Growth Energy i Renewable Fuels Association o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia ⁽¹⁾;
- obciążenie Growth Energy i Renewable Fuels Association poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- w przypadku przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania – rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Rada wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku z następujących powodów:

Ustalenia Sądu o dopuszczalności skargi, a zwłaszcza jego wnioski dotyczące bezpośredniego i pośredniego oddziaływania na skarżących są błędne pod względem prawnym.

- a) Po pierwsze, Sąd stoi na stanowisku, iż w celu stwierdzenia bezpośredniego oddziaływania, wystarczy, że czterej amerykańscy producenci objęci próbą są producentami bioetanolu. Jednakże takie stwierdzenie bezpośredniego wpływu nie może zostać uznane za zgodne z utrwalonym orzecznictwem, które odrzuca istnienie bezpośredniego wpływu opartego na czysto gospodarczych konsekwencjach.
- b) Po drugie, nie jest jasne, w jaki sposób sama okoliczność, iż amerykańscy producenci sprzedawali swój bioetanol krajowym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, które następnie odsprzedawały go w kraju lub wywoziły go w znaczących ilościach do Unii, przed nałożeniem cła, miałyby istotnie naruszyć ich pozycję na rynku. W celu wykazania istotnego naruszenia ich pozycji na rynku w związku z wprowadzeniem cła konieczne byłoby, aby skarżący określili przynajmniej wpływ ceł na poziom przywozu do Unii po nałożeniu ceł antydumpingowych. Jednakże skarżący nie udzielili żadnych informacji w tym zakresie, a zaskarżony wyrok również nie zawiera żadnych ustaleń w tym względzie. Stanowi to zarówno naruszenie prawa przy stosowaniu kryteriów bezpośredniego oddziaływania, jak i brak uzasadnienia.

Analizując istotę sprawy, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ oraz dopuścił się dwóch kolejnych naruszeń prawa w zakresie prawa WTO.

- a) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni rozporządzenia podstawowego, uznając, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wdraża art. 9.2 i 6.10 porozumienia antydumpingowego. Z jednej strony, jak wynika z brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ten ostatni przepis nie dotyczy kontroli wyrywkowej. Z drugiej strony, art. 6.10 porozumienia antydumpingowego został wdrożony przez art. 17 i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, a nie przez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- b) Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „dostawca” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego. Z logiki i ogólnej systematyki art. 9 ust. 5 wynika, że jedynie źródło, „co do którego stwierdzono, że jest dumpingow[e] i powoduje szkodę”, może być dostawcą. Jednakże, ponieważ amerykańscy producenci nie mieli cen eksportowych, nie można było im przypisać praktyk dumpingowych. W konsekwencji, Sąd naruszył prawo, kwalifikując ich jako „dostawców” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego.
- c) Po trzecie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „niewykonalne” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, opierając się na błędnej wykładni art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dokonanej w świetle art. 6.10 porozumienia antydumpingowego, jak i na sprawozdaniu organu odwoławczego w sprawie elementów złącznych⁽³⁾. Sprawozdanie to dotyczy tylko art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, a zatem badanie w jego ramach terminu „niewykonalne” odnosi się tylko do sytuacji i założenia, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej. Organ odwoławczy nie dokonał więc wykładni terminu „niewykonalne”, która mogłaby zostać mieć zastosowanie w niniejszym postępowaniu, nie dotyczącym eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej.

Wreszcie, Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, stwierdzając, że obliczenie cel indywidualnych było „wykonalne”. Sytuacja, w której producenci bioetanolu nie mają ceny eksportowej, a jedynie cenę krajową, sprawia, że ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu staje się niewykonalne i niemożliwe, i upoważnia Komisję do ustalenia jednego ogólnokrajowego marginesu dumpingu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki. Dz.U. L 49, s.10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej. Dz.U. L 343, s. 51

⁽³⁾ Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin – AB-20112- Sprawozdanie organu odwoławczego, WT/DS397/AB/R („WE – elementy złączne, WT/DS397/AB/R”)

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-277/13
Marquis Energy LLC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii
Europejskiej**

(Sprawa C-466/16 P)

(2016/C 402/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, N. Tuominen, adwokat)

Druga strona postępowania: Marquis Energy LLC, Komisja Europejska, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r., doręczonego Radzie w dniu 10 czerwca 2016 r., w sprawie T-277/13 Marquis Energy/Rada Unii Europejskiej;